

Sagen er nu vel paa en Maade fra to Sider, som just ellers ikke pleie at samstemme synderlig meget, nemlig af en æret jydsk Landstingsmand (M. Rasmussen) og af min ærede 1ste Collega for Kjøbenhavn (Madvig) bleven bragt i Forbindelse med en anden større Sag, som maaskee i Diebliffet kunde øve en vis magistisk Indflydelse. Jeg troer imidlertid, at man, naar man betragter hele Forholdet lidt ædrueligt, vil bede sig fritagen for at lade sig paavirke af de saaledes fra en anden Sag hentede Betragtninger. Min ærede Collega fra Sylland antydede, at den foreliggende Sag kunde benyttes til en Demonstration. Jeg troer ikke, at han vil tage mig dette Udtryk ilde op; jeg kunde idemindste ikke forstaae hans Antydning anderledes. Han sagde nemlig, at han vel ikke i og for sig overfor den høitæredede Indenrigsminister vilde lægge nærværende Lovforslags Fremme nogen Hindring i veien, men han tilraadede dog derhos at stemme for et Ændringsforslag, hvorved Lovforslaget vil blive saaledes forandret, at det ikke kan venties indstillet af Ministeren til Hans Majestæts Sanction. Der som disse hans tvende Bemærkninger skulde kunne forenes, kunne de vistnok ikke forstaaes paa anden Maade end, at det er altfor interessant til, at man ikke skulde gjøre sig den Fornødsle, nu ved anden Behandling at forfaste hele Brugsforholdet efter Forordningen af 1792 § 11, for saa, naar man har sovet derpaa, mulig ved tredie Behandling at optage de Paragrapher, som man ved anden Behandling ikke vilde vedtage, eller for at vente paa, at Folkethinget skal gjøre denne Bending for os, og saa til Slutning dog at vedtage Lovforslaget i en Form, hvori Ministeren kan gaae ind paa det. Jeg holder nu imidlertid ikke af slige Bevægelser frem og tilbage, og jeg troer ikke, at et saadant Votum af reent demonstrativ Natur har Noget at betyde. Jeg maa altsaa meget bestemt fraraade, at man ved Voteringen over nærværende Lovforslag tager Hensyn til Andet end til dets eget Indhold. Naar dernæst min ærede Collega for Kjøbenhavn (Madvig) meente,

at man ikke ret vel kunde betragte det foreliggende Lovforslag for sig alene, men at man derved tillige maatte have det almindelige og større Lovforslag for Die, saa vil jeg dog tillade mig at bede bemærket, at vi her have med et Regjeringsforslag at gjøre. Om det end tidligere er fremkommet ved Initiativ fra Rigsdagens Side, og om det end kom til os i den Form i det sidste Diebliff af forrige Sessjon, saa at det ikke dengang kunde faae den Prøvelse, som det behøvede, idet Mange saae, at det trængte til en nærmere Dverveielse, selv om ikke alle de Momenter, der maatte komme i Betragtning i saa Henseende, strax bleve fremhævede, saa er det dog nu et Regjeringsforslag, hvormod hiint andet større Forslag, hvortil der er henpeget, er et privat Forslag, og, skjøndt man ganske vist ikke skal indlade sig paa idethele at udtale Noget om et Forslag, der endnu ikke er kommet ind i Thinget, saa maa jeg dog sige, at det efter hele den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig overfor hiint Forslag, og efter hele den Afstemning, der er foregaaet over samme, er langt fra at kunne siges at være et privat Forslag, som i Grunden dog er accepteret af Regjeringen. Der kan være stor Forskjel imellem et privat Forslag og et privat Forslag. Der kan være private Forslag — jeg taler ikke her om det personlige Forhold, men om Forholdet til Sagen — med Hensyn til hvilke Forholdet mellem Forslagsstilleren og Regjeringen viser sig at være et saadant, at det i Grunden er temmelig ligegyldigt, hvem af dem der staaer som PropONENT af samme, og om hvilke man kan ansee det som givet, at Ministeren, naar Forslaget kommer ind i det andet Thing, vil betragte det som sit og søge at føre det videre. Men Enhver, som har fulgt Forhandlingene i den anden Sal, vil vide, at den onitalte Sag slet ikke der møder under saadanne Auspicer, at det paa nogen Maade kan forsvares at skyde den her foreliggende Sag bort ved sammes anden Behandling, blot fordi hiint anden større Sag ligger for, ikke